

2. místo

Karolína Šimánková, tercie Gymnázium Blovice

Šeptání lesa

Večer je na sklonku, krásný večer červnový. Od vesnice, nedaleko břehu Bobry ležící, pospíchá děvče přes vřesoviště k nedalekému lesíku. V lese, u širokého dubu, pod nímž vřesu i mechu, jak by schválně nastlal, děvče ustane. Plaše naslouchá na vše strany; neslyší však leč zpěv vznášejícího se nad vřesovištěm skřivánka a štěbetání kosa, který sedě na vrcholu stromu, sám s sebou hovoří bůhví o čem. I sedne děvče do mechu, položí hlavu v dlaň a zamyslí se...

Co jen mám teď dělat, ptáčkové, poradte. Můj otec mě chce provdat do sousední vesnice, domluvil se se statkářem, že pro jeho statek budu nejlepší hospodyní. Ach běda, mé srdce pláče, smutní po Matějovi, pacholkovi v našich stájích. Ale otec nechce ani slyšet o chudém Matějovi, který má kalhoty děravé a kapsy prázdné. Ale já vím, že je to hodný člověk a kytička fialek, kterou mi donesl, má pro mě cenu zlata. A když potají utečeme večer k rybníku a on mi zpívá, přeji si, aby ta chvíle trvala celou věčnost. Jen ležím v trávě, pozoruji měsíc, poslouchám jeho hlas a mé srdce je plné štěstí a lásky. Ptáčkové, já vím, že žít v chudobě je těžké, ale nevím, jak žít bez lásky. Klidně budu jako děvečka sloužit a budu hodně pracovat, ale budu šťastná. Ptáčkové, jsem špatná dcera, když nechci uposlechnout rozhodnutí mého otce? Je to hřích vzdorovat svým rodičům? Můj otec je dobrý člověk, ale život ho zatvrdil. Těžká práce a honba za bohatstvím mu úsměv z tváře ukradla. A teď má krávy, koně, pole, ale v srdci prázdno, pusto a chlad. A to samé chce udělat i mně, zařídit život pohodlný, kdy ostatní sloužit mi budou. Ale jakou cenu bych za to musela zaplatit? Ptáčkové, vždyť i vy raději létáte světem volně a svobodně sem a tam, i vy si sami musíte potravu opatřit a sebe před nebezpečím uchránit, a přesto je vám takhle krásně a zpíváte, až se srdce chvěje. Kdybyste v kleci uvěznění byli a potravu snadno do klícky dostali, stále byste takhle krásně zpívali, anebo byste smutkem uvadali? Co když jsem jako vy? Co když mě do klícky zavřou a já uvadnu a zpívat a tančit přestanu? Já potřebuji běhat lesem, cítit život, vlasy ať mi ve větru vlají a nohy, třebaže bosé, ať po mechu tančí. Jak jen to mám svému otci vysvětlit? Já nechci být ozdobou statkářova statku, nechci každý den vidět jeho zamračený obličej a slyšet jeho hrubý hlas. Je pro mě starý a zapšklý, peníze ho změnily. Ptáčkové moji, poradte, poradte nešťastnému děvčeti, co má dělat? Pokud život můj chci s Matějem strávit, budu muset daleko utéct. Utéct před hněvem svého otce, před jeho zlobou. Ale budu utíkat po boku svého milovaného a budu svůj život žít poctivě a v pravdě. Ptáčkové, děkuji, že jste mě vyslechli, hloupé děvče, smutkem utrápené. Já už vím, co mi chcete říct, co mi ukazujete vašim poletováním, co mi říkáte vaším zpěvem. Půjdu svojí cestou, cestou možná trnitou, ale se srdcem naplněným láskou.